

brž o zvláštní smlouvu, která se sbíhala s poměrem nájemním. Účele této zvláštní smlouvy, amortisace učiněného nákladu za souhlasu žalovaného, nemůže však býti dosaženo, protože došlo zatím k předčasnému zrušení nájemního poměru, se kterým strany nepočítaly, musí tedy býti upraven poměr mezi stranami tak, by žalovaný nebyl obohacen na úkor žalobce. Pro tento jeho nárok neplatí propadná lhůta § 1097 obč. zák., nýbrž předpisy o obecném promlčení nároků. Nižší soudy, vycházejíce z odchylného právního názoru, neobíraly se blíže žalobním nárokem s uvedeného hlediska ani učiněným nákladem, není tedy zatím skutkového podkladu pro rozhodnutí sporu a bylo proto věc vrátiti k novému projednání soudu první stolice.

Čís. 12229.

Do usnesení podle § 236 ex. ř., jímž soud poukázal peněžní ústav, by srazil kolkové poplatky a poukázal je bernímu úřadu, jest přípustným rekurs.

(Rozh. ze dne 28. prosince 1932, R I 1064/32.)

Exekuční soud poukázal spořitelnu v T., by při vydání částek přikázaných věřitelům srazila z přikázaných částek kolkové poplatky podle druhé stupnice a přikázala je bernímu úřadu v T. Rekurs věřitelů rekursní soud odmítl jako nepřípustný, maje za to, že jde o stížnost proti poplatkovému nařízení, k jejímuž vyřízení není povolán soud, nýbrž finanční úřad.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a vrátil věc rekursnímu soudu, by, nepřihlížeje k důvodu, pro který rekurs odmítl, znovu o rekursu rozhodl.

Důvody:

Napadeným usnesením odmítl rekursní soud stížnost dovolacích rekurentů proto, že se stížnost týká kolkovného a že o takové stížnosti rozhodnutí je povolán finanční úřad, nikoli soud. S názorem rekursního soudu nelze souhlasiti. Ustanovení o kolkovném, pojato do usnesení prvního soudu, vydaného podle § 236 ex. ř., je, i když se týká kolkovného, usnesením soudním a rozhodnutí o stížnosti do onoho ustanovení jako usnesení soudního jest povolán příslušný soud vyšší stolice, nikoli úřad finanční. Proto odkázati rekurs na finanční úřad nelze a byla stížnost rekursním soudem odmítnuta neprávem.

Čís. 12230.

Zápověď' poddlužníku je podstatnou částí usnesení povolujícího exekuci a nemá jen ráz informativní. Její doslov musí býti ve shodě s usnesením o povoleném zabavení pohledávky. Týkala-li se zápověď' povšechně platů, jež měl poddlužník dlužníku vypláceti, nikoliv jen těch platů, jež byly povolujícím usnesením zabaveny, jde o vadu hmotněprávní, již nelze odstraniti podle § 85 c. ř. s. a § 89 jedn. řádu.

(Rozh. ze dne 28. prosince 1932, R I 1080/32.)

Soud první stolice povolil k návrhu vymáhajícího věřitele exekuci zabavením jedné třetiny služebních platů povinného jako ředitele u firmy F., pokud roční příjem převyšuje 6.000 Kč a následkem toho poddlužníci (firmě F.) a dlužníku byly vydány platební zápovědi, že se poddlužníci zapovídá, že nesmí dlužníku služební platy vypláceti a dlužníku že nesmí s těmito platy nakládati anebo je vybrati. K rekursu dlužníka i poddlužnice změnil rekursní soud platební zápověď v ten rozum, že firmě F. se zapovídá, že nesmí dlužníku zabavené platy vypláceti, a tomuto se zapovídá, že nesmí s těmito zabavenými platy nakládati, nebo je vybrati. Důvody: Platební zápověď, zakazující poddlužníci výplatu celého platu, nikoliv jen zabavení jeho třetiny a dlužníku dispoziční celým platem i jeho dvěma třetinami, vůbec nezabavenými, překročuje daleko míru omezení poddlužníka a dlužníka v dispoziční služebním platem, nutného k provedení exekuce. Bylo nutno vydati platební zápověď jen ohledně zabavené třetiny služebního platu, jak to stížnost uvádí.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Podle § 294 ex. ř., jenž platí i pro exekuci zajišťovací (§ 374 ex. ř.), náleží k podstatě zabavení pohledávky, by soud, povolující exekuci, zapověděl poddlužníkovi, by dlužníkovi neplatil, a by současně zapověděl dlužníkovi, by nijak se svou pohledávkou aniž se zástavou pro ni snad zřízenou nenakládal, zejména, by ji nevybral. Zápověď poddlužníkovi je tudíž podstatnou částí povolujícího usnesení exekučního a nemá jen ráz informativní. Její doslov musí býti ve shodě s usnesením o povoleném zabavení pohledávky. Této shody nebylo v usnesení prvního soudu, poněvadž se zápověď pro poddlužníka týkala povšechně platů, jež povinnému měly býti vypláceny, nikoli jen těch, které byly povolujícím usnesením zabaveny, to jest jedné třetiny s obmezením, pokud ročně 6.000 Kč převyšují, řečená zápověď vydaná podle exekučního návrhu odporovala § 1 zákona ze dne 15. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n. a šlo tudíž o vadu exekučního návrhu a exekučního usnesení ve směru hmotně-právním, nikoli o vadu rázu formálního, kterou mohl soud exekuci povolující po rozumu § 85 c. ř. s., § 78 ex. ř., § 89 jedn. ř. odstraniti. Jen v řízení před okresními soudy dopouští § 435 c. ř. s., by se soudce pokusil též o odstranění určitých vad materiálních. Právem tudíž poddlužnice vznesla, jsouc k tomu podle posledního odstavce § 294 ex. ř. oprávněna, spolu s povinným rekurs proti povolené zajišťovací exekuci, poněvadž zápověď jí daná se nekryla se zákonem čís. 314/20 sb. z. a n., a rekursní soud, vyhověv rekursu a změniv usnesení soudu prvního, posoudil věc po právní stránce správně. Pro použití předpisu § 419 c. ř. s., § 78 ex. ř. nebylo zákonných předpokladů, ježto nešlo o chybu v psaní, v počtech ani o nesprávnost ve vyhotovení usnesení, nýbrž o vadný nárok rekurentův a důsledkem toho o vadné usnesení exekuční a je nerozhodno, jakým způsobem vada tato byla přivedena.